

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 10Csp/112/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120416699
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2022:6120416699.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu : BENCONT INVESTMENTS, s. r. o., IČO : 36 432 105, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava - Nové Mesto, pr. zast.: JUDr. Oskar Chnápko, Komenského 3, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanému : R. A., C.. XX.X.XXXX, D. S. A. XXX, o zaplatenie 616,33 eur s príslušenstvom

rozhodol:

- I. Žalobu z a m i e t a .
- II. Žalovanému náhradu trov konania voči žalobkyni n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Dňa 28.10.2020 žalobkyňa podala na Okresný súd Banská Bystrica ako súd kauzálny príslušný na konanie podľa zákona č. 307/2016 Z.z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej už len „Zákon o upomínacom konaní“ a „upomínací súd“) návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorým upomínací súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť jej 616,33 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 64,98 eur od 19.12.2017 do zaplatenia, zo sumy 211,35 eur od 19.01.2018 do zaplatenia a zo sumy 119,56 eur od 20.02.2018 do zaplatenia a náhradu trov konania.

2. Návrh na vydanie platobného rozkazu zástupca žalobkyne odôvodnil tak, že medzi obchodnou spoločnosťou Slovak Telekom a.s., Karadžičová 10, Bratislava, IČO: 35 763 469 (ďalej len „Slovak Telekom a.s.“) a žalovaným bola uzavretá zmluva o poskytovaní verejných služieb v znení dodatku, na základe ktorej bol žalovanému aktivovaný program služieb. Spoločnosť Slovak Telekom a.s. sa so žalovaným dohodli na pravidelnom platení ceny za poskytovanie verejných služieb podľa cenníka. Spoločnosť Slovak Telekom a.s. poskytovala žalovanému služby podľa zmluvy. Cenu poskytnutých služieb žalovanému vyfakturovala nasledovnými faktúrami: faktúrou zo dňa 30.11.2017 VS 8105676489 vo výške 64,98 eur splatnou dňa 18.12.2017, faktúrou zo dňa 31.12.2017 VS 8201040499 vo výške 211,35 eur splatnou dňa 18.01.2018 a faktúrou zo dňa 31.01.2018 VS 8202997502 vo výške 119,56 eur splatnou dňa 19.02.2018. Žalovaný napriek upomienkam tieto faktúry neuhradil. Dňa 06.08.2019 došlo k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb spoločnosťou Slovak Telekom a.s. na žalobkyňu. V prílohe zmluvy o postúpení pohľadávky je žalovaný uvedený pod ref. číslom 3039018002. Nakoľko žalovaný je v omeškaní s úhradou faktúr, žalobou si žalobkyňa s poukazom na § 369 Obchodného zákonníka a nariadenie vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, uplatnila aj nárok na zákonné úroky z omeškania z dlžných súm odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých faktúr. Ďalej uviedol, že: „V prípade, že si žalobou uplatňuje aj zmluvnú pokutu, táto je vypočítaná tak: Zmluvná pokuta (ZP) = základ ZP - (počet dní uplynutých z doby viazanosti/celkový počet dní viazanosti x základ ZP). Dohodnutá zmluvná pokuta nie je neprimerane vyšším zabezpečením oproti zabezpečenej povinnosti v čase uzavretia dohody

o zmluvnej pokute, a preto nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 písm. s) Občianskeho zákonníka.“.

3. Ako prílohy žaloby zástupca žalobkyne označil listiny: 1. Zmluva o poskytovaní verejných služieb/ Dohoda o zmene v osobe účastníka zmluvy o poskytovaní verejných služieb/Žiadosť o prenos čísla, 2. Dodatok k Zmluve k poskytovaní verejných služieb, 3. žiadosť o zmenu Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 4. Žiadosť o ukončenie Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 5. Odstúpenie od Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 6. Všeobecné podmienky 7. Osobitné podmienky, 8. cenník, 9. faktúry, 10. výzvy na zaplatenie - predžalobná upomienka a 11. Oznamenie o postúpení pohľadávky.

4. Dňa 25.11.2020 upomínací súd vydal vo veci platobný rozkaz č.k. 44Up 197/2020-60, ktorým žalovanému uložil povinnosti v súlade so žalobou žiadosťou. Tento platobný rozkaz upomínací súd nedoručil žalovanému do vlastných rúk. Žalovaný písomnosti na adrese označenej žalobkyňou v žalobe A. XXX, XXX XX A., ktorá je od 07.09.2005 doposiaľ adresou jeho trvalého pobytu, opakovane neprevzal. Písomnosti sa žalovanému nepodarilo doručiť ani na adresu jeho prechodného pobytu X. XX, XXX XX U., na ktorej podľa oznámenia poštového doručovateľa nie je známy. Upomínací súd preto postupom podľa § 10 ods. 3 Zákona o upomínacom konaní na návrh žalobkyne na pokračovanie v konaní dňa 05.05.2021 postúpil spis tunajšiemu súdu príslušnému na prejednanie a rozhodnutie veci podľa Civilného sporového poriadku.

5. Uznesením zo dňa 01.06.2021 č.k. 10Csp 112/2021-95 súd podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku vyzval žalovaného na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie žalovaný opakovane na adrese trvalého pobytu a ani na adrese prechodného pobytu v odbernej lehote neprevzal. Na žiadosť súdu o doručenie uznesenia žalovanému prostredníctvom obce obec A. podaním zo dňa 03.11.2021 oznámila, že žalovaný sa v obci dlhodobo nezdržiava. Dostupnými lustráciami súd nezistil aktuálnu adresu skutočného pobytu žalovaného. Preto postupom podľa § 116 Civilného sporového poriadku zverejnil oznámenie o podanej žalobe na úradnej tabuli a webovej stránke súdu, a to v dobe od 20.12.2021 do 24.01.2022, a dňom 25.01.2022 považoval žalobu spolu s pripojenými listinami žalovanému za riadne doručenú. Žalovaný si v tejto lehote písomnosti nevyzdvihol, k žalobe sa nevyjadril.

6. Dňa 22.02.2022 súd spor prejednal a rozhodol v súlade s ust. § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku bez nariadenia pojednávania len na základe listinných dôkazov. Hodnota sporu neprevyšuje 1.000 eur, skutkové tvrdenia neboli medzi stranami sporné a podľa názoru súdu vo veci ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia. Dňa 22.02.2022 súd verejne vyhlásil rozsudok, ktorým žalobu z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore a vecnej dôvodnosti uplatňovaných nárokov zamietol. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

7. Podľa § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh.

8. Podľa § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

9. Podľa § 185 ods. 2 a 3 Civilného sporového poriadku súd môže aj bez návrhu vykonať dôkaz, ktorý vyplýva z verejných registrov a zoznamov, ak tieto registre alebo zoznamy nasvedčujú, že skutkové tvrdenia strán sú v rozpore so skutočnosťou; iné dôkazy bez návrhu nevykoná, ak tento zákon neustanovuje inak. Súd aj bez návrhu môže vykonať dôkazy na zistenie, či sú splnené procesné podmienky, či navrhované rozhodnutie bude vykonateľné, a na zistenie cudzieho práva.

10. Podľa § 215 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

11. Civilný sporový poriadok sa riadi o.i. dispozičným a prejednávacím princípom, princípom kontradiktórnosti, princípom koncentrácie a s ním spojeným princípom formálnej pravdy. Procesná zodpovednosť za zistenie skutkového stavu slúžiaceho pre rozhodnutie súdu (§ 215 ods. 1) je teda v zásade výlučne na stranách sporu. V spore s ochranou slabšej strany, akým je o. i. aj spotrebiteľský

spor, súd môže vyvinúť aj vlastnú dôkaznú iniciatívu, avšak len výlučne na ochranu slabšej zmluvnej strany, ktorou v spotrebiteľskom spore je spotrebiteľ. Pre úspech žalobcu v spore je preto nevyhnutné, aby si riadne splnil svoju procesnú povinnosť tvrdenia a úplne opísal všetky rozhodné skutočnosti, a súčasne všetky tvrdené pre vec rozhodné skutočnosti aj preukázal a tak splnil druhú procesnú povinnosť spočívajúcu v unesení tzv. dôkazného bremena. Všetky rozhodujúce skutočnosti je pritom žalobca povinný úplne opísať už v samotnej žalobe (§ 132 ods. 1) a ich opísanie nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy (§ 132 ods. 2). Za svoj výsledok v konaní je tak plne zodpovedný žalobca, resp. procesná strana. Uplatnenie prejednávacieho princípu znamená, že súd nemôže vykonať dôkazy, ktoré strany sporu nenavrhlí (až na výnimky uvedené v § 185 a spory s ochranou slabšej strany). Tento aspekt tak výrazne ovplyvňuje rozsah skutkového základu, z ktorého súd pri svojom rozhodnutí vychádza. V civilnom sporovom konaní je tak vec „zrelá“ na rozhodnutie nie až vtedy, keď boli súdu uvedené a preukázané všetky relevantné skutočnosti, ale už vtedy, keď žalobca, resp. sporové strany prestali byť procesne aktívne a premeškali príležitosť „posunúť“ spor k ďalším skutkovým zisteniam. V civilnom sporovom konaní súd teda nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len primerane procesnej aktivite sporových strán. Úlohou súdu nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia, ak ich strana netvrdí, a to ani z predložených dôkazov, a snažiť sa tak o zistenie akejsi objektívnej či materiálnej pravdy. Bez procesnej aktivity sporových strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa takto môže skutkový stav javiť ako nedostatočne zistený, avšak jeho zistenie je v tomto prípade v súlade s koncepciou civilného sporového konania iba dôsledkom nedostatočnej procesnej aktivity strany (k tomu bližšie Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková, J., Tomaškovič, M., a kol. Praha: C.H: Beck.,2016, z ktorého súd citoval, strana 798, výklad k § 215).

12. Nesplnenie procesnej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti sporovou stranou nie je nedostatkom, ktorý by bránil súdu pokračovať v konaní po podaní žaloby. Nejedná sa totiž o nedostatok jednej z procesných podmienok konania. Súd o žalobe môže konať. Avšak sankciou žalobcu za nesplnenie procesnej povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti v civilnom sporovom konaní je celkové alebo čiastočné zamietnutie žaloby. Je preto na žalobcovi, aby dbal na svoje procesné povinnosti, aby včas a úplne už v žalobe opísal všetky rozhodné skutočnosti (nestačí len predloženie listinných dôkazov, najprv je potrebné tvrdenie) a včas označil a predložil na preukázanie svojich tvrdení dôkazy, čo žalobkyňa v prejednávanej veci neučinila.

13. Žalobkyňa v žalobe vo vzťahu k svojej vecnej aktívnej legitímácii v konaní a právnomu základu žaloby bez ďalšieho iba uviedla: „Dňa 6.8.2019 došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo spoločnosti Slovak Telekom a.s. so sídlom Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469...(ďalej len „Slovak Telekom“) na žalobcu...Medzi Slovak Telekom a žalovaným bola uzavretá Zmluva o poskytovaní verejných služieb v znení Dodatku (ďalej len „Zmluva“). Na základe tejto Zmluvy bol žalovanému aktivovaný program služieb“. Ako dôkazy vo vzťahu k týmto tvrdeniam iba formálne označila listiny: „1. Zmluva o poskytovaní verejných služieb/Dohoda o zmene v osobe účastníka zmluvy o poskytovaní verejných služieb/Žiadosť o prenos čísla, 2. Dodatok k Zmluve k poskytovaní verejných služieb, 3. žiadosť o zmenu Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 4. Žiadosť o ukončenie Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 5. Odstúpenie od Zmluvy o poskytovaní verejných služieb, 6. Všeobecné podmienky 7. Osobitné podmienky, 8. cenník, 9. faktúry, 10.výzvy na zaplatenie - predžalobná upomienka a 11. Oznámenie o postúpení pohľadávky...“.

14. Žalobkyňa tak v žalobe neidentifikovala „Zmluvu o poskytovaní verejných služieb“, o ktorú žalobu oprela, uvedením dátumu jej uzavretia a aspoň jej podstatných obsahových náležitostí. Zmluvu špecifikovala iba všeobecne označením zmluvného typu, a to ako Zmluvu o poskytovaní verejných služieb, ktorej úpravu obsahuje zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej už len „Zákon o elektronických komunikáciách“). Jej predmet špecifikovala len ako „aktivovaný program služieb“. Zmluvu o poskytovaní verejných služieb žalobkyňa dokonca neidentifikovala ani odkazom na konkrétny listinný dôkaz, na konkrétnu zmluvu o poskytovaní verejných služieb, predloženú spolu so žalobou. Žalobkyňa pritom spolu so žalobou predložila množstvo listín, ktorých vzájomnú vecnú a logickú súvislosť a ich vzťah k uplatneným nárokom nijako neobjasnila. Predložila súdu o.i. celkom štyri zmluvy označené ako „Zmluva o poskytovaní verejných služieb“ uzavreté so žalovaným podľa Zákona o elektronických komunikáciách dňa 27.10.2017, dňa 23.11.2017, dňa 06.12.2017 a dňa 20.12.2017. Okrem toho predložila listinu označenú ako „Kúpna zmluva“ zo

dňa 06.12.2017. Nebolo povinnosťou súdu, ktorý z podstaty svojho postavenia a poslania má byť nezávislý a nestranný, vyzývať žalobkyňu riadne zastúpenú advokátom na doplnenie skutkových tvrdení. Nebolo povinnosťou súdu ani aktívne vyhľadávať v množstve spolu so žalobou predložených listín, z ktorej z predložených zmlúv o poskytovaní verejných služieb by malo to ktoré peňažné plnenie, ktoré si žalobkyňa na žalovanom žalobou uplatnila a ktoré vyfakturovala predloženými faktúrami č. 8201040499, č. 8200997502, č. 8105676489 a č. 8124996888, vyplývať. Takýmto aktívnym konaním by súd neprípustným spôsobom zaobchádzal s jednou zo sporových strán na úkor druhej sporovej strany. Podľa cit. ust. § 132 ods. 2 Civilného sporového poriadku opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť ani odkazom na označené a predložené dôkazy. Žalobkyňa v danej veci však v žalobe neučinila ani žiadny odkaz na niektorý z predložených dôkazov. Ako už súd vyššie uviedol, neuvedenie rozhodných tvrdení a nepredloženie dôkazov na ich preukázanie nie je procesným nedostatkom žaloby. Žalobkyňa si nespĺnila povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť vo vzťahu k skutočnostiam rozhodným pre posúdenie opodstatnenosti právneho základu žaloby, z ktorého majú jej žalobou požadované nároky voči žalovanému vyplývať. Preto súdu neostávalo nič iné, iba žalobu zamietnuť.

15. Žalobkyňa nepreukázala ani svoju vecnú aktívnu legitímáciu v spore. Vo vzťahu k svojej aktívnej legitímácii v konaní síce uviedla tvrdenie, že pohľadávka zo „Zmluvy o poskytovaní verejných služieb“ (bez jej bližšej identifikácie) jej bola spoločnosťou Slovak Telekom a.s., ktorá mala zmluvu so žalovaným uzavrieť, dňa 06.08.2019 postúpená. Na toto tvrdenie však nepredložila súdu žiadny dôkaz, žiadnu zmluvu o postúpení pohľadávok. Spolu so žalobou predložila len listinu „Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka“ zo dňa 19.09.2019, avšak bez doručenia žalovanému. Vyhotovenie oznámenia o postúpení pohľadávky nijako nepreukazuje splnenie všetkých podmienok jej postupiteľnosti. Tu súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Obo 210/2001, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie pohľadávky. Avšak toto rozhodnutie nie je v danej veci použiteľné. Rozhodnutie sa týkalo postúpenia pohľadávky zo zmluvy o dielo v obchodnom záväzkovom vzťahu, nie postúpenia pohľadávky telekomunikačného podniku v spotrebiteľskom vzťahu v nadväznosti na dodržanie podmienok § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. Podľa tohto ust. ak je napriek písomnej výzve podniku účastník nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku voči podniku, môže podnik postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe aj bez súhlasu účastníka. Toto právo podnik nemôže uplatniť, ak účastník ešte pred postúpením pohľadávky uhradil podniku omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane príslušenstva. Pri postúpení pohľadávky je podnik povinný odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka. Preto súd žalobu žalobkyne aj z dôvodu nepreukázania jej vecnej aktívnej legitímácie v konaní zamietol.

16. Žalobkyňa riadne nepreukázala ani vecnú opodstatnenosť žalobou uplatnených nárokov. Podľa tvrdení v žalobe žalobou si uplatnila jednak nárok na zaplatenie ceny za služby poskytované spoločnosťou Slovak Telekom a.s. žalovanému, teda tzv. hovorné, a to vo výške celkom 395,89 eur, a jednak nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 220,44 eur. Nárok na zaplatenie hovorného žalobkyňa síce bez ďalšieho v žalobe identifikovala poukazom na faktúry VS 8105676489, VS 8201040499 a VS 8202997502, ktoré predložila spolu so žalobou. Vzhľadom na nepreukázanie opodstatnenosti samotného právneho základu žaloby (konkrétnej zmluvy o poskytovaní právnych služieb), súd nemohol považovať za preukázanú opodstatnenosť základu a výšky tohto nároku. Bolo povinnosťou žalobkyne riadne opísať všetky skutočnosti rozhodné pre posúdenie právneho základu a dôvodnosti výšky tohto nároku, a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Nebolo úlohou súdu aktívne vyhľadávať, v ktorej zmluve o poskytovaní verejných služieb ktorý nárok na hovorné môže mať svoj právny základ, ako aj dôvodnosť jeho uplatnenej výšky.

17. Vo vzťahu k druhému žalobou uplatnenému nároku, a to nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 220,44 eur, žalobkyňa iba v závere žaloby uviedla, že: „V prípade, že si žalobou uplatňuje aj zmluvnú pokutu, táto je vypočítaná tak: zmluvná pokuta (ZP) = základ ZP - (počet dní uplynutých z doby viazanosti/celkový počet dní viazanosti x ZP)“. Aj pri tomto nároku bolo povinnosťou žalobkyne uviesť už v žalobe všetky rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu k tomuto nároku a označiť alebo predložiť dôkazy. Ktoré skutočnosti sú podstatné a rozhodujúce vždy určuje hmotné právo. Skutočnosti, ktorá žalobkyňa (zastúpená advokátom) vo vzťahu k tomuto nároku mala tvrdiť a preukázať, jasne vyplývajú z hmotnoprávne úpravy inštitútu zmluvnej pokuty obsiahnutej v Občianskom zákonníka (§ 544).

18. Podľa § 544 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak strany dojednávajú pre prípad porušenia zmluvnej povinnosti zmluvnú pokutu, je účastník, ktorý túto povinnosť poruší, zaviazaný pokutu zaplatiť, aj keď oprávnenému účastníkovi porušením povinnosti nevznikne škoda.

19. Podľa § 544 ods. 2 Občianskeho zákonníka zmluvnú pokutu možno dojednať len písomne a v dojednaní musí byť určená výška pokuty alebo určený spôsob jej určenia.

20. Podľa § 544 ods. 3 Občianskeho zákonníka ustanovenia o zmluvnej pokute sa použijú aj na pokutu určenú pre porušenie zmluvnej povinnosti právnym predpisom (penále).

21. Podľa § 545 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak z dojednania o zmluvnej pokute nevyplýva niečo iné, je dlžník zaviazaný plniť povinnosť, ktorej splnenie bolo zabezpečené zmluvnou pokutou, aj po jej zaplatení.

22. Podľa § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka veriteľ nie je oprávnený požadovať náhradu škody spôsobenej porušením povinnosti, na ktorú sa vzťahuje zmluvná pokuta, ak z dojednania účastníkov o zmluvnej pokute nevyplýva niečo iné. Veriteľ je oprávnený domáhať sa náhrady škody presahujúcej zmluvnú pokutu, len keď je to medzi účastníkmi dohodnuté.

23. Podľa § 545 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak z dohody nevyplýva niečo iné, nie je dlžník povinný zmluvnú pokutu zaplatiť, ak porušenie povinnosti nezavinil.

24. Žalobkyňa v žalobe namiesto úplného opísania všetkých skutočností rozhodných podľa cit. hmotnoprávnej úpravy základ a ani konkrétnu výšku nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty nijako neodôvodnila. K žalobe iba mechanicky (a bez akéhokoľvek tvrdenia či odkazu v žalobe) pripojila faktúru č. 8124996888, podľa ktorej spoločnosť Slovak Telekom a.s. žalovanému vyfakturovala dve zmluvné pokuty, jednu vo výške 109,31 eur a druhú vo výške 111,12 eur, spolu 220,44 eur. Ako už súd vyššie uviedol, je v príkrom rozpore s procesnými povinnosťami žalobkyne a zásadami, na ktorých stojí civilné sporové konanie, aby žalobca nárok v žalobe ničím neodôvodnil, a len k žalobe priložil množstvo listín, z ktorých si súd bude vyberať, ktorá z nich je pre priznanie nároku právne relevantná. V danej veci žalobkyňa vôbec neuviedla, v ktorej z pripojených listín má byť tá ktorá zmluvná pokuta dojednaná. Ako už súd vyššie uviedol, spolu so žalobou pritom predložila celkom štyri zmluvy typovo označené ako „Zmluva o poskytovaní verejných služieb“ uzavreté so žalovaným podľa Zákona o elektronických komunikáciách, a to zmluvu zo dňa 27.10.2017, dňa 23.11.2017, dňa 06.12.2017 a dňa 20.12.2017. Okrem toho jeden dodatok k zmluve zo dňa 06.12.2017, a tiež listinu označenú ako „Kúpna zmluva“ zo dňa 06.12.2017. V každej z týchto zmlúv sú dojednania o zmluvnej pokute. Preto nie je zrejmé, v ktorom dojednaní v ktorej zmluve majú uplatnené zmluvné pokuty právny základ, aká konkrétna povinnosť bola zabezpečená tým ktorým dojednaním o zmluvnej pokute, kedy žalovaný tú povinnosť porušil a aká je dojednaná výška tej ktorej zmluvnej pokuty. V predloženej faktúre je len výška už vyfakturovaných pokút.

25. Navyše, vo vzťahu k dojednaniu o regresívnej zmluvnej pokute v obdobných spotrebiteľských veciach súd poukazuje na konštantnú aplikačnú prax Krajského súdu v Prešove konštatovanú napr. v aktuálnom rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.09.2021 sp.zn. 9CoCsp 27/2021, podľa ktorého: „13. Vzhľadom na odvolateľom citované spisové značky rozhodnutí iných okresných a krajských súdov, odvolací súd považoval za nevyhnutné, aby zaujal stanovisko k aktuálnej rozhodovacej činnosti súdov a vysporiadal sa s otázkou prijateľnosti alebo neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ktorou došlo k dohode o regresívnej zmluvnej pokute. Pokiaľ sa týka poukazu odvolateľa na rozhodnutia iných súdov, resp. senátu rovnakej inštancie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že predmetná zmluvná pokuta bola vyhlásená za neplatnú z dôvodu jej neprijateľnosti rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 6Csp/59/2018 zo dňa 28.9.2018. Rovnako z titulu tejto podmienky nebolo dodávateľovi priznané plnenie a žaloba bola v tejto časti zamietnutá napr. rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 5CSp/66/2016 zo dňa 30.3.2017, rozsudkom Okresného súdu Humenné č.k. 6Csp/133/2017 zo dňa 30.8.2018 či rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová ves č.k. sp/469/2017 zo dňa 22.3.2018. 14. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky,

dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadosťučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

15. Je nepochybné, že neuhradením za služby zo strany žalovaného, bola aktivovaná zmluvná pokuta podľa bodu 3 Dodatku k Zmluve o poskytovaní verejných služieb. 16. V danej veci je významné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 22Co/45/2018 zo dňa 17.5.2018, ktoré v bode 21 a 22 judikovalo neprijateľnosť zmluvnej pokuty aj pre paušálne dojednanie zmluvnej pokuty umožňujúce zníženie výšky zmluvnej pokuty, ktoré vôbec nezohľadňuje intenzitu a význam toho ktorého porušenia povinnosti, ani výšku dlhu spotrebiteľa vzniknutého porušením záväzku, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko výrazne znevýhodňuje spotrebiteľa a dodávateľovi umožňuje pri akomkoľvek i menej významnom porušení povinnosti uplatniť si voči spotrebiteľovi zmluvnú pokutu. 17. Odvolací súd poukazuje na konštantnú aplikačnú prax Krajského súdu v Prešove a hlavne na rozsudok sp. zn. 7Co/36/2015 z 27.4.2015 a 20Co/205/2015 zo dňa 28.4.2016 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/103/2015 - 62 zo dňa 26.1.2016 bolo konštatované, že rešpektovanie zákonného zákazu používania neprijateľných zmluvných podmienok sa vzťahuje aj na súdne konania, v ktorých si dodávateľia v čase ich vyhlásenia už uplatňujú plnenia z nich. 18. Vzhľadom na upravenú povinnosť zdržať sa používania zmluvnej podmienky, ktorá bola určená za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti alebo nepriznania plnenia dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky v § 53a Občianskeho zákonníka, odvolací súd považoval všetky námietky odvolateľa uvedené v odvolaní za neopodstatnené. 19. Žalobca namiesto porušovania zákazu ďalšieho používania neprijateľnej zmluvnej podmienky ju naďalej používa tak, že z nej uplatňuje na súde práva. 20. Žalovaný tým, že nezaplatil 120,26 eura za poskytnuté služby, mal zaplatiť 143,77 eura (zmluvnej pokuty), teda viac ako jedennásobok neuhradenej ceny za poskytnuté služby, čo je neakceptovateľné a je typickým prípadom neprijateľnosti zmluvnej podmienky. 21. Absenciou spravodlivej úpravy sa stávajú ustanovenia zmluvy, ktoré porušujú práva spotrebiteľa alebo nereflektujú na poctivý vzťah zákazník - predajca, neprijateľnými, a teda aj neplatnými. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že nijako nespochybňuje význam zmluvnej pokuty a uznáva účelnosť, pokiaľ ide však o spotrebiteľský vzťah, musí ísť o takú dohodu o zmluvnej pokute, ktorá obstojí v rámci povinnej súdnej kontroly neprijateľných podmienok so zreteľom na povahu, obsah a všetky osobitosti právneho úkonu, so zreteľom na vzájomné práva a povinnosti účastníkov spotrebiteľskej zmluvy a v neposlednom rade i so zreteľom na sankcionovanie nesplnenia povinností na strane oboch účastníkov zmluvy. 22. Ak je zmluvná podmienka neprijateľná voči určitému počtu spotrebiteľov, musí sa absolútna neplatnosť zmluvnej podmienky vzťahovať na všetkých účastníkov právneho úkonu, v ktorom je takáto neplatná zmluvná podmienka použitá. 23. Vzhľadom k tomu, že zmluvná pokuta je dojednaná ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, na ktorú sa vzťahuje okrem iných predpisov i osobitná úprava v Občianskom zákonníku, a to v § 52 a nasl. ustanovení OZ a neprimerane vysoká zmluvná pokuta nereflektujúca na charakter, rozsah a závažnosť porušenej povinnosti je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou takéhoto dojednania ako neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľských zmluvách, preto nie je možné využiť tzv. moderačné právo upravené v § 545a OZ. 24. Neprijateľná podmienka je neplatná ako taká, preto nemožno znížovať - moderovať neplatne dojednanú zmluvnú pokutu. Moderačné právo je možné používať výnimočne len pri mimoriadne tvrdom a neadekvátnom dopade zmluvnej pokuty, výhradne však len pri platných úkonoch. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na Rozsudok ESD vo veci C-618/10 Banco Espanol de Crédito SA/Joaquín Calderón Camino podľa ktorého, vnútroštátny súd nemôže zmeniť obsah nekalej podmienky uvedenej v zmluve uzatvorenej medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom a ak vnútroštátny súd konštatuje, že ide o takú podmienku, je povinný ju iba neuplatniť. Rozsudky ESD a ESLP sú pre súd záväzné a tvoria súčasť materiálneho práva“.

26. Vo vzťahu k súdu známej argumentácii v obdobných sporoch odvolávajúcej sa na nepopretie skutkových tvrdení žalovaným súd udáva, že povinnosť tvrdenia znamená povinnosť uviesť všetko, čo je obsiahnuté v skutkovej podstate tej ktorej hmotnoprávnej normy. K uvedenému pozri bližšie napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku autorov Števcík M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomaškovič M., a kol. Praha: C.H: Beck.,2016, strana 571, kde je okrem iného uvedené: „ Povinnosť tvrdiť podstatné a rozhodujúce skutočnosti sa v právnej teórii označuje ako povinnosť substancovane tvrdiť, resp. povinnosť uviesť substancované tvrdenia... Substancované tvrdenie je také tvrdenie, ktoré je možné subsumovať pod konkrétnu hmotnoprávnú normu a je k nemu možné vykonať dokazovanie. Následkom porušenia povinnosti žalobcu substancovane tvrdiť je zamietnutie žaloby bez dokazovania... Súd nemá čo dokazovať, ak tvrdenie nie je substancované. Nesubstancované tvrdenie

sa nedá ani substancovane poprieť.“ Pokiaľ teda žalobca tak, ako to je v prejednávanej veci, neuvedie v žalobe substancované tvrdenia, nemôže sa odvolávať ani nepopretia skutkových tvrdení žalovaným. Popierať alebo nepopierať možno totiž len to, čo je uvedené, nie to, na čo protistrana nemohla ani pomyšľať, lebo to nie je ani náznakom uvedené. Domnienka nespornosti obsiahnutá v ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nespornosti nepopretých skutkových tvrdení tak platí len pre uvedené skutkové tvrdenia (nie neuvedené tvrdenia). Obdobne, žalobca nemôže úspešne namietat ani nesplnenie zákonných podmienok pre rozhodnutie sporu bez pojednávania (podľa § 297 písm. b) Civilného sporového poriadku), lebo podmienka v ňom obsiahnutá, že: „skutkové tvrdenia strán nie sú sporné“ , sa logicky viaže len k skutkovým tvrdeniam, ktoré v žalobe obsiahnuté, nie k tým, ktoré v nej obsiahnuté nie sú, ale ktoré v nej obsiahnuté mali byť. Tieto základy dokazovania v civilnom sporovom poriadku nemôžu byť nijako prekvapivé (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3CoCsp 11/2021 a sp.zn. 7CoCsp 38/2020 a pod.).

27. K súdu známej argumentácii v obdobných sporoch vo vzťahu k povinnosti nariadenia pojednávania súd dodáva, že v danom prípade hodnota sporu neprevyšuje 1.000 eur, pričom vo veci ide o otázku jednoduchého právneho posúdenia a skutkové tvrdenia, ktoré žalobkyňa v žalobe uviedla, neboli sporné. Preto nebolo potrebné nariaďovať pojednávanie (§ 297 písm. b)). Súd zdôrazňuje, že účelom nariadenie pojednávania ani postupu podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku nie je nahrádzať pasivitu žalobcu a neplnenie si jeho procesných povinností, a taktiež nie oznámiť mu, aké tvrdenia alebo dôkazy má ešte uviesť alebo predložiť, aby bol úspešný.

28. Odhliadnuc od toho, že žalobkyňa je v spore zastúpená advokátom a poučovacia povinnosť súdu tak voči nej podľa § 160 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku neplatí, súd pre úplnosť uvádza, že ani poučovacia povinnosť súdu nemožno zamieňať s povinnosťou sporovej strany upravenou v § 132 ods. 1 Civilného sporového poriadku. napr. rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 19 Co 253/2016: „15...Žaloba žalobcu nebola nesprávna, neúplná ani nezrozumiteľná, preto nebol namieste postup podľa vtedy platného a účinného ust. § 43 ods. 1 O.s.p. tak, ako to tvrdí žalobca. Úlohou žalobcu bolo predložiť dôkazy o svojich tvrdeniach, čo žalobca neurobil. V žiadnom prípade nebolo úlohou súdu vyzývať žalobcu na preukázanie svojich tvrdení, lebo táto povinnosť žalobcovi vyplývala vtedy z ust. § 120 ods. 1 O.s.p., lebo povinnosť navrhnúť alebo označiť dôkazné prostriedky v občianskom súdnom konaní je povinnosťou účastníkov konania, ktorá im bola všeobecne uložená v citovanom ust. § 120 ods. 1 O.s.p., účinnom v čase podania žaloby a rozhodovania súdu prvej inštancie. Iba v prípade, ak uvedenú povinnosť účastník konania, teraz strana sporu splní platí, že uniesol bremeno tvrdenia. Existencia tvrdenej skutočnosti podmieňuje existenciu dôkaznej povinnosti, teda povinnosti účastníka konania, teraz strany sporu označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Povinnosť tvrdenia a tiež aj dôkazná povinnosť sú náležitosťami žaloby vyplývajúcimi z ust. § 79 ods. 1 O.s.p., teraz § 131 až § 135 C.s.p. Obidve uvedené procesné povinnosti vyplývajú účastníkom konania, teraz stranám sporu aj z iných ustanovení a ich nedodržanie nie je procesne sankcionované, môže sa však prejaviť nepriaznivo vo veci samej, keď predstavujú ujmu pre stranu sporu, ktorá si svoju procesnú povinnosť nespĺnila. Obidvom uvedeným povinnostiam zodpovedá dôkazné bremeno ako procesný inštitút, ktorý spočíval v zodpovednosti strany sporu za to, že v konaní bude preukazovať tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Iba ak žalobca unesie dôkazné bremeno, je to dôvod na vyhovie jeho žaloby; ak ho neunesie, je to dôvod na vydanie opačného rozhodnutia, t. j. zamietnutie jeho žaloby. 16. Z uvedeného je jednoznačne možné ustáliť, že nebolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzývať žalobcu na doplnenie alebo opravu jeho žaloby tak, ako sa mylne domnieva žalobca. Práve naopak, bolo povinnosťou žalobcu preukázať oprávnenosť svojho nároku a o tvrdených skutočnostiach predložiť aj dôkazy. Keďže uvedené procesné podmienky zo strany žalobcu neboli dodržané, správne súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol“.

29. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu v konaní). Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu. Preto mu prislúcha právo na náhradu trov konania voči žalobkyňi v plnom rozsahu. Keďže žalovaný si nárok na náhradu trov v konaní neuplatnil a zo spisu mu žiadne trovy nevyplývajú, súd mu žiadnu náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti výrokom I. - II. rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).